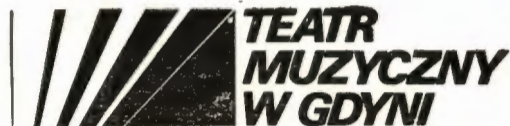

WOJCIECH MŁYNARSKI ✓
muzyka – JERZY DERFEL

**WESOŁEGO
POWSZEDNIEGO
DNIA**

Dyrektor — ANDRZEJ CYBULSKI
Kierownicy muzyczni — ZBIGNIEW BRUNA
RYSZARD DAMROSZ
Kierownik literacki — WOJSŁAW BRYDAK

W sprawie zakupu biletów na przedstawienia naszego teatru prosimy porozumiewać się z Biurem Obsługi Widzów. Kierownik Elli Zieman, tel. 21-78-16, 20-95-21 wewnętrzne 221, 222.

Wojciech Młynarski

ŻYCZĄC PAŃSTWU WESOŁEGO POWSZEDNIEGO DNIA

Przez kilka lat na przełomie lat sześćdziesiątych i siedemdziesiątych mieszkałem z rodziną w domu tzw. „mrówkowcu” na 14 piętrze, w Osiedlu Za Żelazną Bramą w Warszawie. Mieszkanko było ciasne, „akustyczne”, warunki do pracy, a pracuję głównie w domu, dosyć ciężkie. Do dziś w pamięci pozostały mi obrazy ludzi słoczonych wokół jedynego automatu telefonicznego w hallu, twarze starych ludzi mieszkających na wyższych piętrach i czekających godzinami na reperację windy oraz mnóstwo innych obserwacji nowej obyczajowości, która się rodziła na naszych oczach. Ludzie byli szarzy, zagonieni, przemęczeni, przeważała opryskliwość, w windzie rzadko kiedy słyszało się „dzień dobry” czy „dziękuję”. Obiecywałem sobie zawsze, że sportretuję kiedyś taki dom, tę rodzącą się społeczność bez sąsiedzkich więzi, ten wzajemny brak życzliwości, że będzie to portret ostry, karykaturalny. Zgromadziłem sporo materiału. Jednak traf chciał, że moje zobowiązania nie pozwoliły mi od razu zabrać się do tej roboty. A kiedy po latach spojrziałem na ten materiał z pewnego dystansu, zrodziło się parę pytań i sporo wątpliwości, czy należy ludzi tych oskarżać, za to że tak żyją i są właśnie tacy. Postanowiłem, że napiszę to zupełnie inaczej. Tak właśnie powstał utwór „Wesołego powszedniego dnia”. Nie chcę go tu wyjaśniać, czy tłumaczyć. Niech się tłumaczy sam. Poruszam w nim sprawy proste, właściwie szalenie banalne. Małżeństwo, dom, rodzące się dziecko, rodzinne kłótnie, nadzieje i rozczarowania tj. tzw. samo życie czy szare życie. Niemniej ta szarość miewa przecież różne odcienie. Można się w niej dopatrzeć prawdziwego piękna, można znaleźć w niej miejsce na iskierkę nadziei, na chwilę prawdziwego szczęścia. Takie spojrzenie na nasze szare życie staram się zaproponować w tym utworze. Służyć ma temu forma: trochę musicalowa, trochę kabaretowa, czasami oratoryjna. O sprawach najprostszych mówiąca wierszem, o codziennym dniu śpiewająca podniosłe na melodię świetnych, moim zdaniem, kompozycji Jerzego Derfla. Jestem bowiem zdania, że rozbici na najmniejsze „podstawowe komórki”, wtłoczeni w niewygodne mieszkania, zabiegani, użerający się po kolejkach, ocalenie mamy tylko w samych sobie: w dobrym słowie, w chwili życzliwości i serdeczności najpiękniejszej, bo bezinteresownej. A także w domu i rodzinie. I tu sprawa najważniejsza: niechaj nasza „rodzinnność” nie będzie wyłącznie odświętna, niech nam towarzyszy na codzień. W przeciwnym wypadku staje się bezużyteczną dekoracją. Myślę, że w najtrudniejszych nawet warunkach można walczyć o ocalenie swego domu, tradycji, obyczajów. W domu przechowywać prawdę i przekazać ją dzieciom. Jest to jednak zawsze suma

zmudnej, codziennej, organicznej pracy. Oczywiście łatwiej jest włączyć telewizor niż samemu wciągnąć rodzinę w interesującą rozmowę. Tyle, że ostatnio coraz częściej spotykam tę drugą ewentualność. Najstraszniejsze, moim zdaniem, spustoszenia społeczne dzieją się przez brak prawdziwego życia rodzinnego i towarzyskiego. Jednym słowem „gdy ma być zgoda narodowa, zaczniemy ją od własnych rodzin”. Te prawdy najprostsze chciałby przypomnieć ten utwór, życząc państwu „Wesołego, powszedniego dnia”.

Wojciech Młynarski

WESOŁEGO POWSZEDNIEGO DNIA

Dopóki zwykle proste słowa
nie wynaturzą się żałośnie,
póki pokrętna nowomowa
zakalcem w ustach nam nie rośnie

Dopóki prawdę nazywamy
nieustępliwe ćwicząc wargi
w mowie Miłosza, mowie Skargi
przetrwamy...

Dopóki chętnych na cokoły
nie ma za wielu kandydatów,
dopóki siada się do stołu
by łamać chleb nie postulaty

Dopóki z sobą rozmawiamy
z szacunkiem, ciepło, szczerze, miło
a nie z bezmyślnie tępą siłą
przetrwamy...

Uwierzmy szarzy i zmęczeni,
że ten nasz trud nie wszystek minie,
a gdy moc naszą dostrzeżemy
tu — w naszym domu i rodzinie

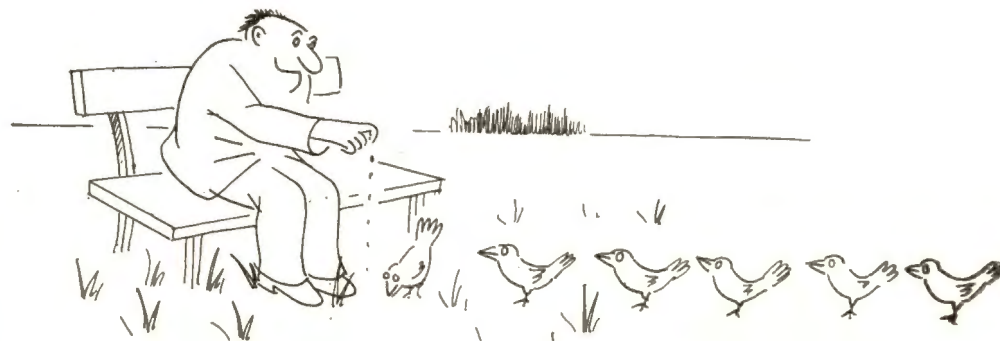
Dopóki obrus rozścielamy
choćby i było na nim biednie
tu dni świąteczne i powszednie
przetrwamy...

A kiedy każdy z nas uwierzy
jak wielka siła za nim stoi
nagle pewnego dnia spostrzeże
że mniej się boi, mniej się boi.

Ten swojski strach to kawał drania
Lecz nim go całkiem pogonimy,
sobie życzymy, wam życzymy
przetrwania...

Jednym życzenia milej brzmią
W kościele — innym w komitecie
Wesołych Świąt, Wesołych Świąt
rozbrzmiewa jednakowo przecieź.

Lecz my prosimy, żeby ktoś
kto już nasz adres zna
czasami wrócił do nas tu
i by nam życzył ile tchu
wesołego, powszedniego dnia...

W repertuarze

— KRAKOWIACY I GÓRALE
Wojciech Bogusławski, muzyka Jana Stefaniego

MISJACARDET

muzyka Gioacchino

ego

ia Wenty,

kiego

W repertuarze

— **KRAKOWIACY I GÓRALE**
Wojciech Bogusławski, muzyka Jana Stefaniego

MUSICABARET
Jana Pietrzaka

SŁOWIK
Ernesta Brylla, muzyka Piotra Hertla

PIRACI
Williama Gilberta, muzyka Arthura Sullivana

BLIŹNIACY Z WENECJI
balet według komedii Carlo Goldoniego, muzyka Gioacchino Rossiniego

KOLEDA — NOCKA
Ernesta Brylla, muzyka Wojciecha Trzcńskiego

WIELKI ŚWIAT
Wiesława Górnickiego, Jonasza Kofty, Stefana Wenty,
muzyka Jarosława Kukulskiego

MUSIKKRAKER
Helmuta Kajzara, muzyka Zbigniewa Pniewskiego

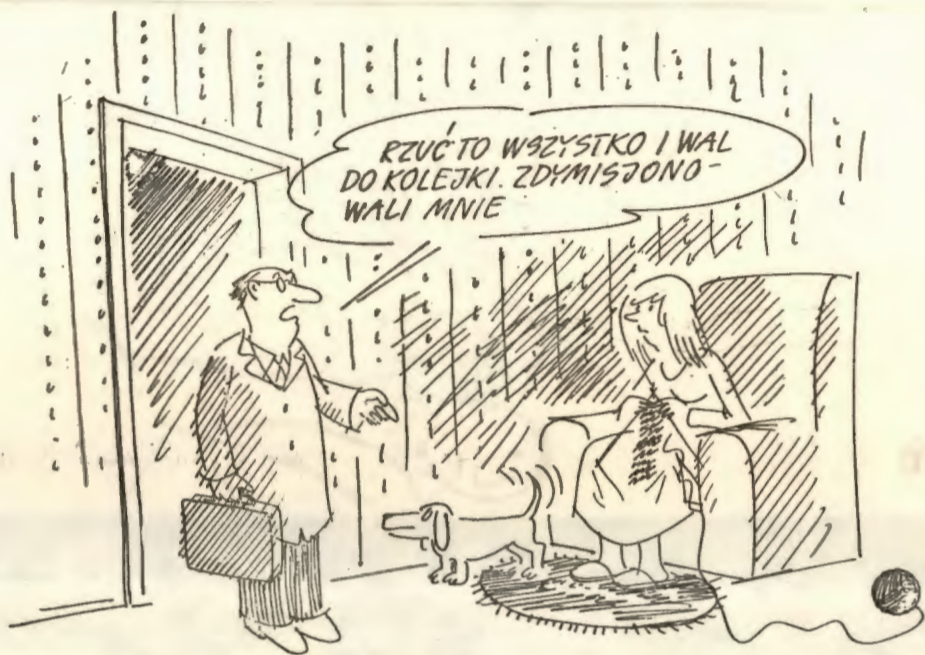

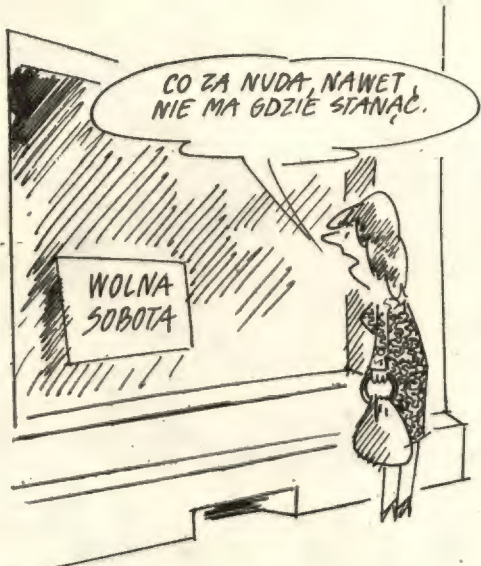
MIĘSO • WEDLIK

LUDZIE,
PRZESTAŃCIE RZUCAĆ
MIĘSEM!

KASA

CO TU DAJĄ ?

MEYNARSKIEGO !